

Βόλος 20 Φεβρουαρίου 2018

Του Σεραφείμ Αθανασίου

« ΔΗΜΟΣ ΓΙΑΛΑΜΑΣ »

**(ο ενωμοτάρχης που άφησε εποχή και ήταν και ένας
δικός μου εξαιρετος φίλος)**

Αρχές 10ετίας του 1950 και στη δύναμη της νέο ιδρυθείσης Σχολής Χωροφυλακής, στη Ρόδο, ανήκε και ο ενωμοτάρχης Δήμος Γιαλαμάς. Σοβαρός και ολιγόλογος, μετρημένος θα έλεγα στις εκφράσεις του,

και με την καλή του συμπεριφορά είχε πάρει με το μέρος του τόσο τους Αξιωματικούς, εκπαιδευτές των δοκίμων χωροφυλάκων, όσο και τους δικούς του ισόβαθμους συναδέλφους του οι οποίοι, χωρίς υπερβολή, τον αγαπούσαν και τον σεβόντουσαν.

Υπεύθυνος για την σίτιση των δοκίμων και αγάμων εκπαιδευτών είχε οριστεί ο Ενωμοτάρχης Δήμος Γιαλαμάς ο οποίος σχεδόν κάθε μέρα με βοηθούς δόκιμους χωροφύλακες και τους μαγείρους της Σχολής ερχόταν στο εσωτερικό της νέας αγοράς (Μανδράκι) όπου και τα μανάβικα, κρεοπωλεία, ιχθυοπωλεία κ.λ.π., προς αγορά των τροφίμων και στην οποία αγορά εγώ ως τροχονόμος, γνώρισα το Δήμο.

Τα καθήκοντα των ανδρών της τροχαίας από την απελευθέρωση της Δωδεκανήσου (31 Μαρτίου 1947) δεν ήταν μόνο σε σταυροδρόμια και τροχονομικά βάρη της πόλεως Ρόδου, αλλά ήταν, ιδιαίτερα τις πολύ πρωινές ώρες ακόμη και προ της ανατολής του ήλιου, και σε εκείνο το χώρο της εσωτερικής αγοράς, στο Μανδράκι, που γινόταν ο... χαμός με τα φορτωμένα τροχοφόρα.

Συνάδελφοί μου και εγώ, ως τροχονόμοι, ρυθμίζαμε την κυκλοφορία και τότε θυμάμαι πως κάποια μέρα γνώρισα τον καλό συνάδελφο της Σχολής Χωροφυλακής που με παρακάλεσε να τον βοηθήσω στην «απελευθέρωση» κάποιου αυτοκινήτου της Σχολής που ήταν «παγιδευμένο» από άλλα τροχοφόρα.

Με το Δήμο Γιαλαμά γνωριστήκαμε, γίναμε φίλοι και πολλές φορές απογευματινές ή και βραδινές ώρες μαζί και με άλλους συναδέλφους, συχνάζαμε στο Καφενείο Μανίσκα, το οποίο καφενείο ήταν-θα έλεγα- το «στέκι» όλων μας και με τον καλόκαρδο Μανίσκα πάντα πρόθυμο να σερβίρει τους καφέδες μας από τους οποίους και εκείνος «μάζευε» έστω και τις πενταροδεκάρες μας γιατί η φτώχεια και τότε, από τους αστυνομικούς, δεν ...κρυβόταν.

Θα μου επιτραπεί να πω ότι ο καλός συνάδελφος Δήμος πάντα ήταν αγαπητός ανάμεσά μας και όλοι, για τον καλό του χαρακτήρα και την ευγένειά του, επιδιώκαμε τη συντροφιά του.

Πρέπει επίσης να πω ότι και οι δόκιμοι της Σχολής στο Δήμο τρέχανε να εκφράσουν το όποιο παράπονό τους και εκείνος/ επειδή τα καθήκοντά του ήταν άλλα και όχι στα της εκπαίδευσης/ αυτά τα παιδιά τα αντιμετώπιζε με φιλική διάθεση, τους έδιδε πάντα συμβουλές και κυριολεκτικά τον λάτρευαν.

Με το Δήμο, συναδελφική και ανθρώπινη η φιλία μας σιγά σιγά όμως ταίριασαν τα «χνώτα» μας και, αφού εκείνη η φιλία δυνάμωνε, κατά χρονικά διαστήματα με επισκεπτόταν στη δική μου υπηρεσία, όπως πήγαινα και εγώ στη Σχολή και τον έβλεπα.

Τα χρόνια περνούσαν, οι υπηρεσιακές και οικογενειακές υποχρεώσεις εκατέρωθεν μεγάλωναν και από την πλευρά μου τουλάχιστον, ιδιαίτερα από το 1965 που από τη Ρόδο μετατέθηκα στο Βόλο, ούτε κατάλαβα πως «χαθήκανε» τα ίχνη μας και για αρκετές μάλιστα 10ετίες.

Θα ήταν, ίσως, πριν πέντε χρόνια και ως απόστρατος της Χωροφυλακής, με ολόλευκα μαλλιά, τρεμάμενα πόδια και κυρτωμένους, από τις 10ετίες χρόνων, ώμους μου, ένα πρωινό κτυπά το τηλέφωνό μου.

-Ντριν.

-Ορίστε παρακαλώ.

-Καλημέρα σας, θέλω τον κ. Σεραφείμ Αθανασίου

-Εγώ είμαι.

-Εσύ ο ίδιος?

-Εγώ κύριε, το δικό μου τηλέφωνο πήρατε.

-Καλά ντε μη θυμώνεις, έτοιμος είσαι να με κατασπαράξεις.

Παρ' ολίγο να κλείσω το τηλέφωνο ,ευτυχώς όμως με πρόλαβε.

-Σεραφειμάκο μου ο Δήμος ο Γιαλαμάς είμαι και τηλεφωνώ από την Αθήνα να σε ακούσω και ύστερα από τόσα χρόνια, χαιρομαι που σε ακούω και παράλληλα, από συγκίνηση, κλαίω.

Συγκινημένος και με μια σκέψη να γίνεται πύραυλος πήγα πολλές 10ετίες πίσω και σε γνωστούς αγαπημένους για μένα αστυνομικούς χώρους που ερχόταν ο Δήμος να με δει αλλά στα δικά του «μέγαρα» που όταν και εγώ πήγαινα να τον δω γινόταν θυσία και από τη χαρά του με τραβούσε μέχρι τα εστιατόρια της Σχολής Χωροφυλακής, λέγοντας στο μάγειρα το Γιακουμή και τη βοηθό του Νομική να μου σερβίρουν την καλύτερη μερίδα φαγητού .

Είπαμε και τι δεν είπαμε σε εκείνο το τηλεφώνημα και μετά από τα όσα δικά μας παλιά στο νου μας ήρθανε και, δικαιολογημένα, τα γέρικα μάτια μας, τη μέρα της έκπληξης, «χόρτασαν» δάκρυα, κλείσαμε τα τηλέφωνα μας για να συνεχίζουμε όμως να τα λέμε κατά διαστήματα και να νοσταλγούμε τα παλιά.

Τα λέγαμε, θυμόμαστε τη Ρόδο και τους καλούς δικούς μας συναδέλφους που στο διάβα του χρόνου οι περισσότεροι χάθηκαν και με τις θύμησες συναδέλφων και φίλων Δωδεκανησιών κλείναμε την κουβέντα μας.

Πρίν λίγο καιρό σε ένα του τηλεφώνημα γεμάτος συγκίνηση τον άκουσα να μου λέει.

-Σεραφειμάκο, πλησιάζω να κλείσω τα 100 μου, τι θα μου ευχηθείς?

-Δημάκο μου, αγαπημένε μου συνάδελφε και φίλε, σου εύχομαι να τα 200αρίσεις.

Έβαλε τα γέλια και τον άκουσα να μου λέει, αφού πρώτα με ευχαρίστησε για τις ευχές μου, ότι σιγά σιγά τον εγκαταλείπουν οι δυνάμεις του.

Δώσαμε και είπαμε στους εαυτούς μας «να κάνουν κουράγιο», χαιρετηθήκαμε και κλείσαμε τα ακουστικά μας .

Προ 20ημέρου περίπου σχημάτισα τον αριθμό του και τον ζήτησα από μία κυρία που σήκωσε το τηλέφωνο.

Μου απάντησε ότι κοιμόταν και πως δεν ήταν και τόσο καλά.

Σήμερα 20-2-2018 σχημάτισα τον αριθμό του και ενώ οι κλήσεις κανονικά κτυπούσαν απάντηση δεν έπαιρνα. Κακός οιωνός τα συνεχή

κτυπήματα και με κάποια άλλα τηλέφωνα που έκανα σε συναδέλφους έμαθα τα δυσάρεστα.

Ο αγαπημένος δικός μου και πολλών συναδέλφων φίλος, ο Δήμος Γιαλαμάς, το σεβαστό και σοφό γεροντάκι προ 10ημέρου περίπου μας άφησε χρόνους. Έφυγε και ολοταχώς τρέχει να συναντήσει την αγαπημένη του σύζυγο.

Φίλε Δήμο ειλικρινά, ακούγοντας το άσχημο μαντάτο, αφάνταστα λυπήθηκα. Δεν γνωρίζω αν πρόλαβες να κλείσεις τα 100 σου, όμως δεν πιστεύω να έχεις και παράπονα από την μακροχρόνια ζωή σου.

Αυτό το συμπεραίνω από τον εαυτό μου επειδή στο παράλληλο δικό σου μονοπάτι βρίσκεται και το δικό μου 93άχρονο στο οποίο αγκομαχώντας και μόνος με δυσκολία, πορεύομαι.

Ήταν πολλές οι 10ετίες που έσερνες πάνω σου αλλά δεν το έβαζες κάτω, είχες όρεξη για ζωή. Όμως, Δήμο μου καλέ, ακόμη και οι παππούδες λογαριάζουν χωρίς τον ξενοδόχο που είναι λένε και θεόκουφος και όταν έρθει η τελευταία μέρα της «φιλοξενίας» μας αρνείται να δώσει παράταση «φιλοξενίας», τόσο «σκληρός» είναι.

Ήρθες σε αυτό τον κόσμο, έζησες και μεγαλώνοντας «χόρτασες» ζωή, ευτυχισμένων πιστεύω ημερών. Αναπαύσου φίλε μου εν ειρήνη και να είσαι βέβαιος ότι τα μέλη της οικογένειάς σου, οι συνάδελφοί σου και οι πολίτες που σε είχαν γνωρίσει, ιδιαίτερα εκεί στη Ρόδο στην οποία και εσύ πολλά χρόνια παρέμεινες, με συγκίνηση θα θυμούνται: «ΤΟ ΓΕΡΟ ΔΗΜΟ, ΠΟΥ ΕΦΥΓΕ, ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ ΠΟΥ ΠΑΕΙ»!

Δεν γνωρίζω την οικογένειά σου εκφράζω όμως σε αυτή τα θερμά μου συλλυπητήρια, ιδιαίτερα στην κόρη σου κ. Αλεξάνδρα Γιαλαμά που, όπως πληροφορήθηκα, κατοικεί στην όμορφη Ρόδο.

Φίλε Δήμο εγκάρδια σε αποχαιρετώ και εύχομαι τώρα που τέλειωσε η εδώ, στο δικό μας πλανήτη, πρόσκαιρη ζωή σου, εκεί που θα κατασταλάξεις « ΑΙΩΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΣΟΥ»!

Σημείωση: Την 26 Φεβρουαρίου 2018 δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες «Ταχυδρόμο» και «Ροδιακή».